

துன்பியல் நோக்கில் சங்ககால பெண்பாற் புலவர்களின் கையறுநிலைப் பாடல்கள்

சி. ஜோதிலட்சுமி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருப்பத்தூர்-635601, தமிழ்நாடு, இந்தியா

The Bereaved Poems of the Women Poets of the Sangam age from a Tragic Point of View

C. Jothilakshmi a,*

^a Department of Tamil, Sacred Heart College (Autonomous), Tirupathur-635601, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
jothilakshmic86@gmail.com

Received: 13-05-2022
Revised: 26-10-2022
Accepted: 07-11-2022
Published: 01-12-2022

ABSTRACT

Sangam literature is the one that deals with the Akam and Puram lives of the people. Of the Purananonuru songs, which are the nucleus of Tamil culture, 44 are songs of bereavement. Women have displayed their talent on par with men in singing Sangam songs. The foremost among them is Avvaiyar. Marokkatthu Nappasalaiyar, Bhoothapandiandevi, Maakothai, Pari Women, etc. have sung their songs in bereavement. Among the poets who sang so, the friendship of Avvaiyar Adhiyaman, the songs she sang with great sorrow at the time of his death, and the friendship of Marokkatthu Nappasalaiyar with Cholan Nalankilli spoke of the fact that when she came as a singer and touched him, Nappasalaiyar was in a state of complete suffering. Bhootha Pandian had fought a great war with the Chola and won, and such a great man died. It portrayed the state of Devi Koperungopendu and how she was inseparably saddened by the death of her husband. Literature also tells the story of wives agreeing to die for the deaths of their husbands. The article says that among the men, Tunjiya Makodhai of Kottambalam was the only king who mourned the death of his wife. It also tells us that the Muventhars invaded Parambu Malai of Pari separately, and since they could not conquer it, they deceived and killed Pari. This article tells of how his women were then suffering from the death of their father, and the news of the death of those who died in the war. This article tells of how his daughters were then suffering from the death of their father, and this article is to highlight the news of the memorial stone for those who died in the war.

Keywords: Tholkappiyam, Puraporul Venba Malai, Sanga Penpal Pulavargal, Glove Position Songs

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் என்பது பாட்டும் தொகையுமாகும். மக்களின் புறவாழ்வியலைத் தெளளத் தெளிவாக வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டக்கூடிய இலக்கியமாகும். உலகிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் இன்பத்தையே விரும்புகின்றனர். துன்பத்தை யாரும் விரும்புவதில்லை. ஆனால் இலக்கியங்களில் துன்பத்தையும் விரும்பியுள்ளனர். தமிழர்களின் கருவூலமாகத் திகழும் புறநானூற்றில் கையறுநிலைப் பாடல்கள் மிகுதியாக உள்ளன. ஆண்பாற் புலவர்களுக்கு இணையாகபாடுவோம் என்பதற்கிணங்க பெண்பாற் புலவர்களான ஓளவையார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு, மாக்கோதை, பாரிமகளிர் போன்ற பெண்பாற்புலவர்கள் கையறுநிலைப்

பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். இப்புலவர்களின் பாடல்களைக் கொண்டு அவர்களின் கவிதைப்பாடும் திறன்களை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கையறுநிலை விளக்கம்

கை + அறு + நிலை = கையறுநிலை கை என்னும் சொல் ஆகுபெயரால் அதன் செயலைக் குறிக்கும். தலைவனை இழந்து செயலற்ற நிலையில் இருப்பது கையறுநிலை ஆகும். தலைவனேனும் தலைவியேனும் இறந்த பிறகு இனி இறக்கப்போகும் உறவினர்கள் செய்வதறியாது வருந்திய நிலையில் இருப்பதேயாகும். அரசர்கள், குறுநிலமன்னர்கள், வள்ளல்கள் மற்றும் தலைவன் போன்றோரின் இறப்பையும், இழப்பையும் எண்ணி வருந்திய புலவர்களின் நிலையே கையறுநிலையாகும். இதனை விளக்கும் வகையில் தொல்காப்பியம் நிலையாமையை விளக்கும் காஞ்சித்திணையில் ஒரு துறையாக தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கழிந்தோர் தேஎத்துக் கழிபடர் உறீஇ

ஓழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்”.

இதற்கு இளம்பூரணர் (Elampooranar) “செத்தார் மாட்டுச் சாவாதார் வருத்தமுற்றுப் புலம்பிய கையறுநிலை” என்று பொதுப்படையாகக் கூறிச் செல்கிறார் நச்சினார்க்கினியார் (Nachinarkkininyar) “கணவனோடு மனைவி கழிந்துழி இறந்து படாதொழிந்த ஆயத்தாரும் விறலியரும் தனிப்படருழ்ந்த செயலறு நிலைமை” எனக் குறிப்பிடுகிறார் (Thirugnana Saambantham, 2018). இதேபோன்று ஐயனாரிதானார் (Iyannarethannar) கையறுநிலையைக் கரந்தைப் படலத்தில் அமைத்து

“வெருவரும் வாளமர் விளிந்தேர் கண்டு

கருவி மாக்கள் கையறு வுரைத்தன்று”

“வாட்போரிலே பட்ட கரந்தை மறவனின் நிலைக்கண்டு அவனால் புரக்கப்பட்ட பாணர் தம் கையறுவு கூறியது”. கையறுநிலை என்கிறார் (Thirugnana Saambantham, 2012). கிரேக்க இலக்கிய வரலாற்றை நோக்கும்போது (Elegiac) என்னும் யாப்பமைப்பில் புலவர்கள் பாடுபொருள் பலவற்றை அமைத்துப் பாடினர். பல்வேறு பொருள்களைப் பாடிய எலிஜியாக் (Elegiac) எனும் யாப்பமைப்பு இறப்பு குறித்து மிகுதியாகப் பாடியதனால் மேலை நாட்டு கல்லறைப் பாடல்கள் எலிஜியாக் அமைப்பிலேயே பாடப்பட்டுள்ளன. மேலைநாட்டில் எலிஜியாக் அமைப்பிற்கு இணையான நடுகல் மற்றும் சிறப்புத் தொடர்பான செய்திகளமைந்த நிலையில் கையறுநிலைப் பாடல்கள் காணப்படுவதால் எலிஜியாக் பாடல்கள் சங்ககால கையறுநிலைப் பாடல்களோடு ஒத்துக்காணப்படுகிறது.

துன்பியல் நோக்கில் சங்ககால பெண்பாற் புலவர்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் கையறுநிலையில் நான்கு பெண்பாற்புலவர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் ஆண்பாற் புலவர்களுக்கு இணையாகத் தங்கள் புலமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அவர்களைப் பற்றி பின்வருமாறு அறியலாம்.

ஔவையார்

ஔவையார் என்றால் அம்மை என்பது பொருள். இவர் சங்க கால புலவர்களுள் முதன்மையானவர். சங்க காலத்திற்குப் பின் ஔவையார் என்ற பெயரில் சிலர் வாழ்ந்துள்ளனர். சங்ககால ஔவையாருக்கு நீண்ட நாள் உயிர் வாழ அதியமான் அதிசயக் கண்பயான நெல்லிக் கனியைக் கொடுத்து தனது நட்புத்திறனை வளர்த்துக்கொண்ட செய்தியை அறியமுடிகிறது. சங்ககாலப் புலவர்களும் பாணர்களும் நிலையாக ஓரிடத்தில் வாழவில்லை தங்கள் புலமைகளை வெளிப்படுத்த ஊர் ஊராகச் சென்று மன்னர்களைப் புகழ்ந்தும் அவர்களுக்கு அறிவு புகட்டியும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். ஒருசமயம் ஔவையார் அதியமானிடம் சென்றிருந்தார். அப்பொழுது அவர் காலதாமதாக பொருளைக்

கொடுத்தார். ஏனெனில் விரைவாகக்கொடுத்தால் அவர் சென்றுவிடுவார் என்று கருதி தாமதப்படுத்தினார். அதைத் தவறாக உணர்ந்த ஓளவையார் எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே என்று பாடியுள்ளார். பிறகு வருத்தப்பட்டு அவனுடைய அவையிலேயே புலவராகப் பணியாற்றியுள்ளார். சேரமன்னன் பனம்பூ மாலையைச் சூடியவன். அதியமான் நெடுமானஞ்சி போரிடும் போதெல்லாம் ஓளவையார் அதியமானின் பக்கம் சென்று எதிர்த்தவர்களைப் பழித்துப் பாடியுள்ளார். ஒருநாள் அதியமான் போரில் மார்பில் வேல்பட்டு இறந்துவிட்டான். அதனை அறிந்த ஓளவையார் மிகவும் வருத்தப்பட்டு அவரைத் தாக்கிய அந்த அம்பு அவரை மட்டுமல்லாமல் பாணர்களின் மண்டையைத் துளைத்தது. இரப்பவர்களின் கையிலும் சுற்றத்தார்களின் கண்களிலும் அழகிய சொற்களில் நுண்ணிய தேர்ச்சிப் பெற்ற புலவர்களின் நாவிலே தங்கின. அதியமான் இறந்த செய்தியைக் கேட்டு இத்தகையவன் இறந்து விட்டானே இனிப்பாடுநருக்குக் கொடுப்பவரும் இல்லை. புலவராய் பாடுவோரும் இல்லை என்று கையறுநிலைப் பாடல்

“சிறியகட் பெறினே எமக்குடியும் மன்னே

பெரியகட் பெறினே”

அதியமான் (Adhiyaman) குறைவாகக் கள் கிடைக்குமானால் அதை எனக்கே தருவான் நிறைய அளவு கள் கிடைக்குமானால் யாம்பாடத் தான் மகிழ்ந்து உண்பான் (Subramaniam, 2010). இதைப்போல மற்றொரு பாடலில் சிறிய உணவானாலும் பல களங்கள் வைத்துப் பலறோடு உண்பான். எலும்பும் தசையுமாகக் கிடைக்குமானால் எமக்கே தருவான். இத்தகையவன் இறந்துவிட்டானே! இவனுடைய உடல் இடுகாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டதே! கொள்ளியும் வைத்துவிட்டார்கள். துயரமே உருவாய் காட்சியளிக்கிறது.

“ஈம ஒள்ளழல்

குறுகினும் குறுகுக குறுகாது சென்று

விசும்புஉற நீளினும் நீள்க பசங்கதிர்த்

திங்கள் அன்ன வெண்குடை

ஒண்ணாயிறு அன்னோன் புகழ் மாயலவே!” (Subramaniam, 2010)

அதியமான் இறந்தான் அவனால் பயனடைந்த பாணர்களும் புலவர்களும், விறலியர்களும் தமது வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக இருந்த அதியமானின் கொடைச் சிறப்பு கைவிட்டு அகன்று விட்டதே இனி எவ்வாறு வாழப்போகின்றோம் என்பதாகவும் நம் வாழ்வின் ஆதாரப் பொருளை இழந்துவிட்டோமே இனி என்ன செய்வோம் என்று துன்புற்றார் “ஓளவையார் தம் உள்ளத்தின் உணர்வுகளை மிகுவித்து அதியமானின் உடல் எரிவதைக் கண்டு துன்புற்றாலும் அவனது புகழ் என்றும் இவ்வுலகைவிட்டு அழியாது” என்று கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகிறது (Varatharasan, 2014).

மாறோக்கத்து நப்பசலையார்

மாறோக்கத்து நப்பசலையார் நல்ல புலமையாளர். ஓளவையார் அதியமானிடம் நட்புக்கொண்டிருந்ததைப் போல இவர் சோழன் நலங்கிள்ளியிடம் நட்புக் கொண்டிருந்தார். இவன் ‘குளம்முற்றம்’ என்ற இடத்தில் உள்ள அரண்மனையில் மறைந்தான். ஆதலால் அதை அறிந்த மாறோக்கத்து நப்பசலையார் கொடைவன்மை படைவன்மை முதலியவற்றை நினைத்தார். மிகவும் வருத்தப்பட்டு சோழனின் பெருமையை விளக்கும் வகையில் கூற்றுவனையே சாடுகிறார்.

“பாடுநர் போலக் கைதொழுது ஏத்தி

இரந்தன்று ஆகல் வேண்டும் போலந்தார்

மண்டமர் கடக்கும் தானைத்

திண்தேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே”

“சோழன் நலங்கிள்ளிடம் பகை கொண்டும் சினந்தும் மெய்த் தீண்டியும் உயிரை எடுக்க முடியாது என்பதை அறிந்த கூற்றுவன் பாடுநர் போலக் கையேந்தி இரந்ததனால் அவன் உயிரை எடுத்துச் சென்றிருக்க முடியும்” என்பதிலிருந்து அவனுடைய வீரத்தை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. சோழன் நலங்கிள்ளி இறந்தபோது “இவன் இருப்பான் என்ற தைரியத்தில் வந்தால் இவன் இறந்துவிட்டானே! எங்கள் வாழ்வில் மண்ணையள்ளிப்போட்டு விட்டானே” என்று குமுறுகிறார். அன்னவனைச் சாவு தூழ்ந்துக் கொண்டதே! மொட்டையடித்து அல்லியரிசி உண்டு வாழும் மகளிரைப்போல இனி எனக்கு வாழ்தல் அரிதாயிற்றே என்று புலம்புகிறார் (Subramaniyan, 2010).

பூதப்பாண்டியன் தேவி

பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு கையறுநிலை சாயலில் அமைந்த ஆனந்த பையுள் துறையில் அமைந்த பாடலாகும். பாண்டிய நாட்டின் வடஎல்லை ஒல்லையூர் நாடு. அதைச் சோழர் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அதனால் பூதப்பாண்டியன் சோழருடன் போரிட்டு வென்றான். இத்தகைய சிறப்புடையவன் இறந்தபோது மனைவியும் அவனுக்காக மூட்டப்பட்ட தீயில் தானும் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள எண்ணினாள். ஆனால் சான்றோர்கள் பலர் தடுத்தும் கேளாது அவளது மனநிலை பாடலில் வெளிப்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் சங்ககாலம் முதலே இருந்து வந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனை விளக்கும் வகையில்

“நீர்வார் கூந்தல் இரும்புறம் தாழ்ப்
பேரூர்க் கண்ணள் பெருஞ்காடு நோக்கித்
தெருமரும் அம்மதானேதன் கொழுநன்
முழவுகண் துயிலாக் கடியுடை வியனகர்ச்
சிறு நனி தமிழல் ஆயினும்
இன்னுயிர் நடுங்கும்தான் இளமையுறந் கொடித்தே”

சங்ககாலப் பெண்கள் உடன்கட்டை ஏறுவதையே விரும்பினர். இருந்தாலும் ஒரு சில பெண்கள் கணவன் இறந்தப் பிறகு பிள்ளைகளை வளர்க்கும் கடமை தாயைச் சார்ந்தது. தினமும் ஒருமுறை மட்டும் உப்பில்லாச் சோற்றை உண்டும் கைம்மை நோன்பை மேற்கொண்டும் இம்மகளிர் யாருடைய உதவியுமின்றி பருத்திப் பஞ்சினை நூலாக நூற்றுத் தன்குடும்பத்தைப் பாதுகாத்தனர். இவர்களைப் பருத்திப் பெண்டிர் என்றும் அழைக்கப்பெற்றனர் (Subramaniyan, 2010).

மாக்கோதை தேவி

சேரநாட்டு ஊர்களுள் ஒன்று கோட்டம்பலம். இக்காலத்தில் அம்பலப்புழை என அழைக்கப்படுகிறது. கோட்டம்பலத்தில் இறந்ததனால் கோட்டம்பலத் துஞ்சிய மாக்கோதை என வழங்கப்படுகிறது. இம்மன்னனுடைய மனைவி இல்லத்தைச் சரியான முறையில் வழிநடத்துபவள். தன்மீது மிகுந்த அன்பினைக் கொண்டவள். ஒருநாள் அவள் இறந்துவிட்டாள் அவளை எண்ணி மிகுந்த மனக்கலக்கம் கொண்டவள்

“யாங்கு பெரிதாயினும் நோயளவு எனைத்தே
உயிர்செருக்கில்லா மதுகைத்து அண்மையின்
கள்ளிப் போகிய களறியம் பிறந்தலை
வெள்ளிடைப் பொத்திய விளை விறகு ஈமத்து
ஒள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி
ஞாங்கள் மாய்ந்தனள் மடந்தை

இன்னும் வாழ்வில் என்இதன் பண்பை”

“கள்ளி மரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள களர்நிலத்தை அடுத்த இடுகாட்டில் திறந்த வெளியில் விறகு அடுக்கி எரிந்த ஈமத்தீயில் என் மனைவி அத்தீயைப் படுக்கையாகக் கொண்டு எரிகின்றாளே! நான் இன்னும் உயிர் வாழ்கின்றேனே” என்று தன்மேல் தானே நொந்துக் கொள்கின்றான். வாழ்க்கையை வெறுக்கின்றான். சங்க கால இலக்கியங்களில் மனைவிக்காகத் துன்பப்பட்ட ஒரே சேர மன்னன் கோட்டம்கலத்துஞ்சிய மாக்கோதை ஒருவனே! ஈமத்தீயில் தன் மனைவியின் உடல் எரிவதைக் கண்டபோது அவள் பள்ளிக் கொண்ட மெல்லிய பஞ்சனையை நினைத்தான். அவள் மெல்லிய உடல் எரிகிறதே என்று அவன் வேதனைப் பட்டான் (Subramaniyan, 2010).

பாரி மகளிரின் அவலம்

பாரி மன்னன் பறம்பு மலைக்குத் தலைவன். அவனை நாடி வருபவர்களுக்கு இல்லையென்று கூறாது வழங்குபவன். மூவேந்தர்களாலும் வெல்ல முடியாத பாரியை ஒருநாள் மூன்று வேந்தர்களும் வஞ்சித்து அவனைக் கொன்றனர். அப்பொழுது பாரி மகளிர்

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில்

எந்தையும் உடையேம் குன்றும் பிறர் கொளார்

இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவில்

வென்றெரி முரசின் வேந்தர்எம்

குன்றும் கொண்டார்யாம் எந்தையும் இலமே”

என்று பாரி இறந்தப் பிறகு பறம்பு மலையை விட்டுப் பிரியமனமில்லாமல் வேறு இடத்திற்கு செல்ல நேர்ந்தது. அப்போது, அதைக் கடந்துச் செல்ல ஒரு திங்கள் ஆனது. அப்போது வருந்திப்பாடிய பாடலாகும் (Subramaniyan, 2010).

நடுகல்

போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களுக்குக் கல் நடுவதே நடுகல் என்கிறோம். அதியமானுக்குக் கல்லெடுப்பு நடைபெற்றது. பிறகு அக்கல்லிற்கு மயிற்பீலி சூட்டி சின்ன களத்தில் தேறல் படைத்தனர் அப்போது ஒளவையார் உடன் இருந்தார். இதைப் பார்த்த அவர் நெஞ்சம் மிகவும் வருத்தப்பட்டு பகைவர் தம் நாட்டையே கொடுப்பதாக இருந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த வீரம் மிகுந்தவன் பலரோடு பெரிய களங்களில் உண்டு மகிழ்ந்தவனுக்கு இச்சிறிய களத்தில் படைத்தால் ஏற்றுக்கொள்வனா? இதைப்பார்க்க என் கண்கள் இருக்கிறதே என்று ஒளவையார் வருந்திப் பாடிய

“இல்லா கியரோ காலை மாலை

அல்லா கியர்யான் வாழும் நாளே

நடுகல் பீலி சூட்டி நார் அரி

சிறுகலத்து உகுப்பவும் கொள்வான் கொல்லோ

கோடுஉயர் பிறங்குமலை கெழீஇய

நாடுடன் கொடுப்பவும் கொள்ளா தோனே”

என்ற அடிகள் ஒளவையாரின் மனவருத்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறது (Subramaniyan, 2010).

முடிவுரை

கையறுநிலை என்பதன் பொருள் பற்றியும் கையறுநிலைப் பாடல்கள் எத்தனை என்பதனையும் அதில் பெண்பாற் புலவர்களின் உணர்வுகளைப் பற்றியும் தலைமைப் புலவராக ஓளவையாரும் மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பூதப்பாண்டியன் தேவி மாக்கோதை தேவி பாரி மகளிர் போன்றவர்களின் அவலங்களை அறியவும். சங்ககாலத்தில் பெண்கள் கைம்மை நோன்பைக் கடைபிடித்த செய்தியையும் உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் மற்றும் நடுகல் எடுத்த செய்தியை அறிந்து கொள்ள உதவுகிறது. மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் மனைவி இறந்ததற்காகத் மன்னன் ஒருவன் துன்பப்பட்டதாக புறநானூறு பாடல் ஒன்று சான்று பகர்கிறது. சங்க காலத்தில் கையறுநிலைப் பாடல்களைப் பற்றி பல்வேறு புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அவர்களுக்கு நாங்களும் சலித்தவர்கள் இல்லை என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் பெண்பாற் புலவர்களும் கையறுநிலைப் பாடல்களாகத் தங்கள் உணர்வுகளைப் பாடியுள்ளனர். மன்னர் அரசர் மற்றும் புலவர்களுக்குமிடையே உள்ள நட்புப் பற்றியும் அவர்கள் இறந்தபோது புலவர்கள் தங்களின் துன்பியல் உணர்ச்சிகளைத் தெளிவாக அறிய முடிகிறது. மனைவிக்காக கணவன் துன்பப்பட்ட செய்தியையும் நடுகல் எடுத்த செய்தியையும் இக்கட்டுரையின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

References

- Kathir Magadevan, (1985) Oppilakkiya nokkil sanga kalam, Kathiragam Pathippakam, Maturai, India.
 Subramanian, S.V. (2010) Purananuru, Manivasagar Pathipagam, Chennai, India.
 Thirugnana Saambantham, S. (2012) Tholkappiyam, Kadhir Pathippagam, Thiruvaiyaru, India.
 Thirugnana Saambantham, S. (2018) Tholkappiyam, Kadhir Pathippagam, Thiruvaiyaru, India.
 Varatharasan, M. (2014) Pulavar Kanneer, Paari Nilaiyam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2023. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License